

Oponentský posudek diplomové práce Miroslavy Kolářové – Šulcové

Podle vlastního zadání se Miroslava Kolářová – Šulcová v diplomové práci věnuje tématu: *Implantáty*. Nemyslím si však, že tomu tak skutečně je.

Pokud je mi známo, paní Kolářová – Šulcová se rozhodla prezentovat svoji diplomovou práci coby konvolut osmi volně navazujících fotoobrazů, které snad budou stejně libé a krásné i v rozlišení reprodukovatelné kvality. Na finálních snímcích, viděl jsem pouze náhledy, by ve sledu umně vybraných výřezů měla před divákem defilovat souměrná těla nebo tělesné partie manekýna a manekýny. Jejich nahá těla jsou obepnutá průhledně čirými kostýmy z plastických fólií. Umně střížené oblečky jsou opatřeny kapsami s blíže neurčovaným rostlinstvem; místa kapes s hlínou a vegetací skrývají inkriminované části mužského a ženského těla. Potud v pořádku.

Diplomantka si vytvořila anebo nechala vyrobit vizuálně a esteticky silnou expozici prolínajících se obrazových vrstev, smyslových metafor a znaků, v níž se setkaly příklady sci-fi i z etnografie, prvky trendů moderního designu i pravzory tradičních masek, jak jej známe z obrazových rytin příslušníků někdejších přírodních národů ve starých ilustrovaných encyklopediích...

Škoda, že přes jistě pracnou a didakticky detailní záminku (např. funkčně vymyšlený zavlažovací systém) k uvedení „symbionta lidí a flóry“, jehož přítomnost měla v dějinách vždy spíš fatálně zhoubný rozměr (např.

manýristické téma ovidiovských proměn, preraphaelistické téma utopené, tuberkulózní nebezpečí v podobenství Borise Viana – *Srdcerváč* atd.), než oboustrannou prospěšnost, nedokázala se diplomantka od původní ideje oprostít a srozumitelným způsobem svůj jinak vybraný výkon mentálně

reflektovat. Implantace totiž – bráno z biologického a medicínského hlediska – nemůže přinášet „násilné včleňování“ čehosi: hmot, tkání a orgánů do cizího, rozumně nepřátelského prostředí, protože bez předpokladu

~~symbiotické odpory ztrácí implantace svůj význam a životní smysl. Je však jasné, že v umění panují vlastní pravidla. Jen namátkou si vzpomínám např. na metaforické *Štěpování* (1975) Petra Štembery, které, jak rovněž víme, skončilo stejně nebezpečně – otravou. Z mnoha důvodů však esteticky krásné fotografie Miroslavy Kolářové – Šulcové za obdobně metaforickou touhu po přírodním souznění nepovažuji. Vybrané fotografické obrazy mohou totiž být opravdu čímkoliv: designem, módou, ekologickou manifestací, tržní komoditou a fetišem, což mi brání v přitakání jejich výjimečnosti. V jinak jistě umně propojované prezentaci mi totiž chybí alespoň srozumitelně artikulovaný odstup, zpráva, čím toto vše zahrnující dílo být nechce.~~

Za jinak hezké, módně libé fotografie Miroslavy Kolářové – Šulcové a jejich písemnou obhajobu navrhuji proto podobné hodnocení: **C**.

V Brně, 11. 5. 2009

Mgr. Pavel Netopil

